

Ο άγιος νεομάρτυρας Δημήτριος από τη Φιλαδέλφεια

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ένας νέος φωνάζει στην πλατεία της πόλης. Πολλοί άνθρωποι μαζεύονται γύρω του. Τι διαλαλεί αυτός ο άνδρας και έχει προκαλέσει τόσο μίσος στα βλέμματα των μουσουλμάνων που τον ακούν; Διαλαλεί τον Χριστό, διαλαλεί την αγάπη και την ελπίδα της χριστιανικής πίστης. Και το όνομα αυτού του εικοσιπεντάχρονου είναι Δημήτριος. Είχε διαδοθεί η ιστορία του σαν ποτάμι στην πόλη της Φιλαδέλφειας, στη Μικρά Ασία.

Ο Δημήτριος καταγόταν από οικογένεια χριστιανική. Ο πατέρας του ήταν ιερέας και η μητέρα του ευσεβής πιστή. Όμως κάτι φριχτό συνέβη στα δεκατρία του χρόνια. Ήδη ορφανός από πατέρα, ο Δημήτριος προκάλεσε τον φθόνο των Τούρκων. Εκείνοι με τη βία τον πήραν και τον έκαναν μουσουλμάνο, τον εξισλάμισαν. Και ο έφηβος, μην μπορώντας να αντιδράσει, μπήκε στην υπηρεσία ενός μουσουλμάνου άρχοντα και αποδέχτηκε με βαριά καρδιά την καινούρια του πίστη.

Δώδεκα χρόνια πέρασαν από τότε. Ο Δημήτριος έγινε αξιωματικός του στρατού και απέκτησε πλούτη και εξουσία. Η γενναιότητα του στους πολέμους έγινε γρήγορα γνωστή σε όλη την επικράτεια. Η ζωή του απέκτησε ευκολίες πολλές. Όμως ο Δημήτριος δεν είχε ξεχάσει. Βαθιά μέσα στην καρδιά του είχε μελαγχολία

και τύψεις αβάσταχτες.

Και τότε ήταν που τον ειδοποίησαν. Ένας Τούρκος επίσημος τον ήθελε για γαμπρό του. Θαύμαζε τόσο πολύ την ανδρεία του, την ομορφιά του, το κύρος του, που ήθελε να τον παντρέψει με την κόρη του. Κι αυτό ήταν που έκανε τον Δημήτριο να ραγίσει. Ξέσπασε σε λυγμούς. Θυμήθηκε τη μητέρα του και τις συμβουλές της. Θυμήθηκε τα παραδείγματα των αγίων με τα οποία μεγάλωσε. Θυμήθηκε τον πατέρα του, που του είχε διδάξει τα παραβολές του Χριστού, τη Σταύρωση και την Ανάστασή Του. Και τότε κατάλαβε: έπρεπε με κάθε τρόπο να ξεφύγει από τη μουσουλμανική πίστη. Δεν ήθελε πια το σαρίκι στο κεφάλι του ούτε τον θαυμασμό των Τούρκων. Ήθελε να ομολογήσει τον Χριστό, να δείξει σε όλο τον κόσμο πόσο περιφρονεί τον μουσουλμανισμό, να εξιλεωθεί.

Με θάρρος εμφανίστηκε μπροστά στον Τούρκο διοικητή. Και αυτή ήταν η πρώτη φορά που εκδήλωσε την αγάπη του για τον Χριστό και τη χριστιανική του πίστη, η πρώτη φορά που υποστήριξε δημόσια ότι ο μωαμεθανισμός είναι απάτη. Ακούγοντάς τον, οι Τούρκοι εξαγριώθηκαν. Τον άρπαξαν και τον πέταξαν σε ένα κελί. Ακόμα δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ο «δικός τους» αξιωματικός είχε

γυρίσει στην παλιά του θρησκεία.

Ο διοικητής δεν θα το άφηνε να περάσει έτσι. Όλο το βράδυ έστελνε στο κελί του Δημητρίου ιεροδιδασκάλους, διάφορους συμβούλους, ακόμα και «μάγους» προκειμένου να τον πείσουν να ασπαστεί ξανά τη θρησκεία τους. Όμως, όσο και να προσπαθούσαν, ο Δημήτριος ήταν σταθερός σαν βράχος. Είχε ξυπνήσει ολότελα μέσα του η χριστιανική πίστη.

Κάποτε ξημέρωσε. Ο διοικητής απογοητευμένος, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο και ότι ο φυλακισμένος ήταν αμετάπειστος, τον έβγαλε από το κελί του και τον άφησε να φύγει. Όμως ο Δημήτριος δεν μπορούσε να ησυχάσει πια. Έπρεπε να διακηρύξει τον Χριστό, ποθούσε το μαρτύριο. Έτσι, κατευθύνθηκε προς το κοντινό καφενείο της Φιλαδέλφειας, στην κεντρική πλατεία. Άρχισε να φωνάζει με πάθος για τον Θεό της αγάπης. Τα μάτια των παρευρισκόμενων Τούρκων γέμισαν θυμό και μίσος. *«Καθώς καταπατώ αυτά που είναι σημάδια της δίκης σας πίστης, έτσι καταπατώ και την πίστη και τον νόμο σας και αρνούμαι αυτήν και την αποστρέφομαι»*, φώναξε ο εικοσιπεντάχρονος πετώντας το σαρίκι από το κεφάλι του και βγάζοντας από πάνω του το πράσινο τούρκικο ρούχο.

Και τότε ήταν που οι Τούρκοι εξαγριωμένοι όρμησαν καταπάνω του και άρχισαν να τον χτυπούν με ξύλα και με πέτρες. Κάποιος Τούρκος βγάζει μαχαίρι. Το πνεύμα του αγίου παραδίδεται στα χέρια του Θεού. Ακόμα ένας νεομάρτυρας κερδίζει τη Βασιλεία των Ουρανών. Η εκκλησία τιμά τη μνήμη του αγίου νεομάρτυρα Δημητρίου από τη Φιλαδέλφεια, κάθε χρόνο, στις **2 Ιουνίου**.

Α.Η.Σ.